

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :	Ἑσωτερικοῦ :
Ἔτησίᾳ . . . δρ. 8,—	Ἔτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50	Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 2,50	Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπτερ. λ. 10. Ἑξπτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τίμῳνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαζβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Σεπτεμβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 44

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια).

Ὁ Πορτμπέφ καὶ οἱ κτίσται

Τὶ ἔκαμναν οἱ δύο σωματοφύλακες;
Ἀπλούστατα, ἐχώνευαν. Ὁ καιρὸς
ἦτο ωραῖος καὶ διὰ τοῦ ἀ-
νοικτοῦ παραθύρου, εὐεργετι-
κὸς ἥλιος εἰσέρχετο εἰς τὴν
αἴθουσαν τοῦ συμποσίου. Ἀπὸ
τὸ παράθυρον αὐτὸ ἐφάνετο
λαμπρὰ καὶ ὁ περίβολος τοῦ
Φρενοκομείου, τὸ ὅποιον ἦτο
ἐκεῖ πλησίον.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐτόλ-
μιζε νὰ ταραξῇ τὴν χώνευ-
σιν τῶν δύο Ἡρακλέων. Ἐ-
ξοφῶν ὁμῶς ἓνα πελῶριον σῶ-
μα ἐπὶ δὴσεν ἐπάνω εἰς τὸ τρα-
πέζι, τὸ ὅποιον ἔσπασεν ἀπὸ
τὸ βάρος, καὶ ὁ Πορτμπέφ
ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρον (*), τὸ ὅποιον εὗρίσκε-
το εἰς τὸ ἰσόγειον, εἴκοσι
μόλις πόδας ὑψηλότερ' ἀπὸ
τὸ ἔδαφος τοῦ δρόμου.

Τὶ συνέβαιναν;

Ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Μπό-
μπης ὥρμησαν εἰς τὸ παρὰ-
θυρον διὰ νὰ ἰδοῦν. Τρέχων ὁ
Πορτμπέφ, τοὺς ἔλαμνε νειῦ-
μα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Ἀ, ἄ! ἀνέκραξε περιχα-
ρῆς ὁ μικρὸς Τζόκεϋ φαίνε-
ται, ὅτι ἦλθε ἡ στιγμή, νὰ
τὰ ρίξωμε καὶ νὰ τὰ σπᾶσω-
με ὅλα. Πᾶμε λοιπόν!

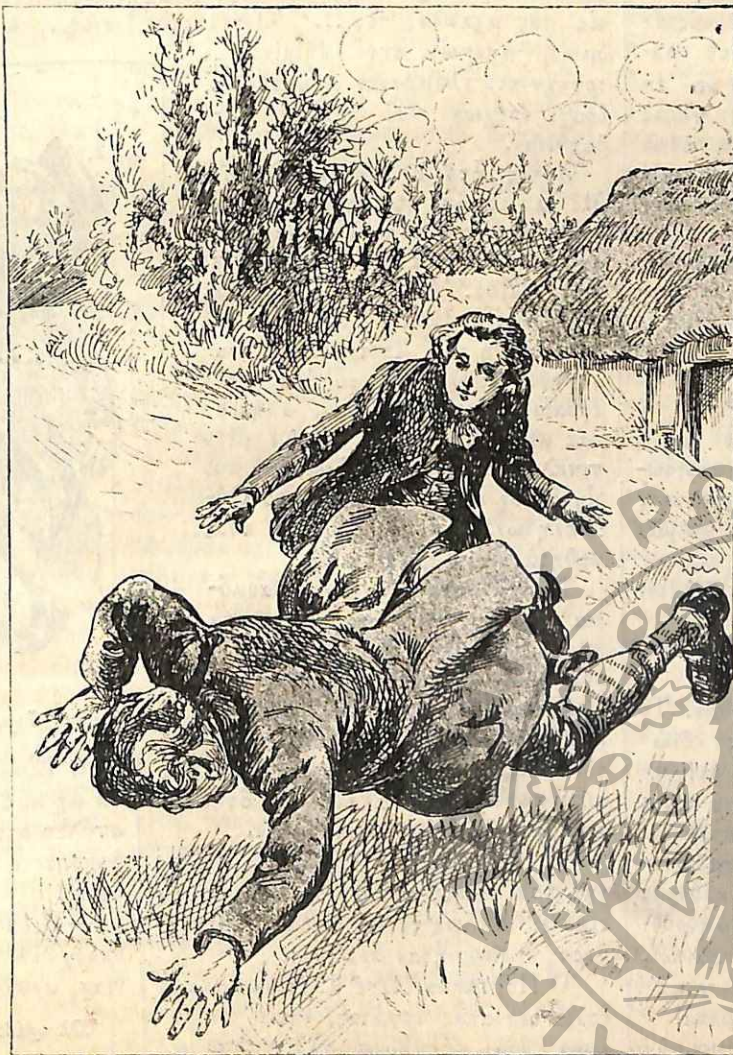
Καί, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ
τὸν δεύτερον σωματοφύλακα,
ἔφθασε τὸν πρῶτον τρέχων.

Ἐκεῖνος τότε τοῖς ἔδειξε
μὲ τὸ δάκτυλον τέσσαρας—

πέντε κτίστας, οἱ ὅποιοι ἔστησαν σκά-
λες εἰς τὸν τοῖχον τοῦ Φρενοκομείου.

— Βλέπω... εἶνε μαστῶροι, εἶπεν ὁ
Μπόμπης. Ἀλλὰ τί βγαίνει ἀπ' αὐτοὺς;
Δὲν ἐννοῶ...

— Εἶν' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα τόσες
φορὲς, ἐξηγήθη τότε ὁ Πορτμπέφ· ἄμα
πεινῶ, δὲν εἶμαι γιὰ τίποτα· ἄμα ὁμῶς
εἶμαι χορτάτος. ἡ ιδέα μου ἐρχοῦνται
κοπάδι· καὶ καλὲς ιδέες, σὲ β-διδῶ!

— Ἐγὼ σὲ κατάλαβα! εἶπεν ὁ Γκα-
γιαρντὼ, κυτῶν φιλικῶς τὸν ὦμον τοῦ
συντρόφου του.

— Μπράβο, Γκαγιαρντὼ, ἐσὺ εἶσαι
ἐξυπνος!.. ἀπήντησεν ὁ Πορτμπέφ.

— Μὰ πῆτέ μου λοιπὸν καὶ μένα,
ποῦ εἶμαι κουτός! ἀνέκραξε μὲ ἀνυπο-
μνησίαν ὁ Μπόμπης.

— Νὰ λοιπόν. Αὐτοὶ οἱ μαστῶροι,
ποῦ σὲ σένα δὲν λένε τίποτα, γιατί εἶσαι

μικρὸς ἀκόμα καὶ ἔχεις φάγ
πολὺ λιγώτερον ψωμί ἀπὸ
ἡμᾶς, σὲ μένα ἔδωσαν τὸ σφέ-
διον ποῦ μοῦ γυρεύεις τόση
ώρα. Κύτταξέ τους... ποῦ
εἶνε;

— Μπρεστά σὲ μιὰ πορ-
τούλα.

— Πορτούλα τοῦ Φρε-
νοκομείου.

— Θὰ μποῦν μέσα.

— Ὁχι... γιατί, στή θέσι
τους, θὰ μποῦμε μεῖς.

— Καὶ μετ' ἐπὶ;

— Τώρα θὰ ἰδῇς.

Καὶ τρέξας, ὁ Πορτμπέφ
ἔσθασε τὸν ὅμιλον τῶν ἐργα-
τῶν, οἱ ὅποιοι πραγματικῶς
ἠτοιμάζοντο νὰ εἰσέλθουν εἰς
τὴν αὐλήν, ἀπὸ μικρὰν θύ-
ραν, τὴν ὅποιαν τοὺς ἀναι-
ξεν ἓνας ἄνθρωπος, φέρων
τὴν βαθυκύανον σπολὴν τῶν
φυλάκων τοῦ Ἀσύλου.

Ὁ Πορτμπέφ δὲν ἔχασε
καιρὸν. Μόλις οἱ ἐργάται ἐ-
πρόσθασαν νάντιληφθῶν τὴν
παρουσίαν τῶν ξένων, μόλις
ὁ φύλαξ ὤψωσε τὴν χεῖρα,
διὰ νὰ τοὺς νεύσῃ ναπομα-
κρυνθῶν, διότι δὲν ἐπέτρε-
πετο νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ,
— ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἤρπασεν
ἀπὸ τὴν μέσσην, καὶ βουλώ-
νων τὸ στόμα του μετ' τὴν χε-
ρούκλαν του, τῷ εἶπε:

— Τσιμουδιά! Ἄν βγά-
λῃς ἄχνα, σὲ πνίγω!

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου
φύλλου, σελ. 342.

«Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε καὶ ὁ ἐργάτης ἐξηπλώθη κατὰ γῆς.»
(Σελ. 350, στ. β')

Ὁ δυστυχὴς φύλαξ, παραλύσας ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ, ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ. Οἱ ἐργάται ὅμως ἐπεχείρησαν νὰ τὸν συνδράμουν. Ἐπροχώρησαν λοιπὸν καὶ οἱ τέσσαρες πρὸς τὸν Πορτυμπέρ, λέγοντες:

— Ἐ! τί γυρεύεις τοῦ λόγου σου;
— Θάβισχες τὸ φύλακα, παλῆνθρωπε;
Ὁ Πορτυμπέρ ὅμως ἐνευσεν εἰς τὸν

κι' ἂν δὲν θελήσετε νὰ μᾶς τὰ δώσετε μὲ τὸ καλὸ, θὰ σᾶς τὰ πάρουμε διὰ τῆς βίας.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ ἐργάται ἐθύμωσαν ἀληθινά.

— Ἔτσι ἔ; διὰ τῆς βίας; ἐφώνησεν ὁ

νέχλιζε διακοπιῶσαν συνομιλίαν, τοῦσεῖπε:

— Εἶδατε λοιπὸν; ... Δὲν σᾶς τᾶ-
λεγα; Ἐ, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκολο
νῆντισταθῇ κανεὶς 'ς ἓνα Γκαγιαρντῶ
καὶ 'ς ἓνα Πορτυμπέρ. Ἄς εἶνε. Ἐλ-
πίζω, οἱ τῶρα θὰ μὴ πορτέωμε νὰ συνεν-
νοηθοῦμε. Δὲν εἶμασθε κακοὶ ἄνθρωποι,
Θέλωμε μόνον νὰ κάμωμε τὸ σκοπὸ μας.

— Βέβαια! διέκοψεν ὁ Γκαγιαρντῶ!
— Βεβαίωτατα! προσέθεσε καὶ ὁ Μπό-
μπης, ὁ ὁποῖος, ὡς συντελέσας εἰς τὴν
νίκην, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ
πῇ καὶ αὐτὸς μίαν λέξιν.

— Καὶ ξεύρετε ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς
μας; ἐξηκολούθησεν ὁ Πορτυμπέρ. Νὰ
μπεύμε κρυφὰ στὸ Τρελλοκομεῖο, ὅπου,
τὸ παιδί ἀπὸ δῶ, θέλει νὰνταμώσῃ ἓνα
γέρο φίλο, ποῦ θὰ τὸν κάμῃ πλούσιον.
Γιατί λοιπὸν νὰ μᾶς ἀντισταθῇ καὶ νὰ
μᾶς κάμει νὰ σᾶς κακομεταχειρισθῶμε
ἄδικα; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ συμφω-
νήσετε μαζί μας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσετε;
Ἐδῶ ὁ Ἡρακλῆς ἐσταμάτησεν ὀλί-
γον ἔπειτα, μὲ πονηρὸν ὕφος, ἐξηκο-
λούθησεν:

— Ἄν μᾶς πετύχῃ ἡ δουλειά... (ποῦ
εἶστε;...) ἂν ὁ μικρὸς ἀπὸ δῶ κατορ-
θῶσιν νὰ ἰδῇ τὸ γέρο του καὶ νὰ γίνῃ πλού-
σιος... ἐννοῖα σας καὶ δὲν θὰ σᾶς ὀφίσῃ

«Ἄν βγάλῃς ἄχνα, σὲ πνίγω!» (Σελ. 349, στ. γ')

ἔτσι. Εἶμαι βέβαιος, πῶς θὰ σᾶς δώσῃ...
νὰ μὴ σᾶς πῶ πολλά... ἀπὸ δέκα πι-
στόλες στὸν καθένα σας. Μὰ νὰ μᾶς
βοηθήσετε ὅμως, ὅχι νὰ μᾶς τὰ χαλά-
σετε!

— Βεβαίωτατα! ἐδήλωσεν ὁ Μπόμπης·
ὁπόσοι ἀπὸ δέκα πιστόλες στὸν κα-
θένα, ἅμα ἐλευθερώσω τὸ γέρο μου!

Ἦλθ' αὖτε!

Τὸ λογιζέον αὐτὸ καὶ ἡ ὑπόσχεσις
περὶ ἀμοιβῆς ἔκαμαν κάποιαν ἐντύπωσιν

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Καμμὶ δεκαπενταριά γερόντοι καὶ
γρηῆς καὶ δύο μικρὰ ἀδελφία, δασκαλό-
παιδα, εἶχαν ἀπομείνῃ μοναχὰ στὸ χωριὸ
μου, ἀπ' τὴν ὥρα π' ἀκούστηκαν ψηλὰ
στὸ κατάρχο αἱ τρομαχτικὲς φωνές τοῦ
δραγάτη, τοῦ ἀγροφύλακα τοῦ χωριοῦ:

— Φευγάτε, χωριανοί! πλάκωσαν οἱ
Τοῦρκοι ἀπ' τὸ Παλιχωρι. Πάρτε τὰ
μάτια σας νὰ γλυτώσετε, θὰ χαλάσουν
καὶ τὸ χωριὸ μας.

Οἱ γέροι τὸ εἶχαν πάρῃ ἀπόρασι νὰ
μὴ τοραχθοῦν ἀπ' τὴ γωνιά τους κι' ἄς
γίνῃ ὅ,τι πῇ ὁ Θεός! Ἐκεῖ ποῦ θὰ
σωριάζονταν σὲ καμμιά ῥεματιά, σὲ κἄναν
ὄχλο, τελεμένο ἀπὸ τὴν κούραση, κ' ἐκεῖ
ποῦ θὰ κοκκάλωναν ἀπ' τὸ νερόχιονο
κι' ἀπ' τὴν παγωνιά στὰ βουνά, ἀποφα-
σίστηκαν νὰ ξεψυχήσουν καλλίτερα ἀπὸ
μαχαίρι ἢ νὰ καοῦν κι' αὐτοὶ μαζί μὲ
τὰ σπῖτια τους, ποῦ βασανίστηκαν μιὰ
ζωὴ ἀπὸ μακρὲς ἡμέρες νὰ τ' ἀποκτή-
σουν ὑστερα αὐτοὶ πέρασαν κακὰ ψυχρὰ
τὸν καιρὸ τους, ἔφαγαν, ποῦ λέει, τὸ
ψωμί τους ἄς ἐφευγαν νὰ γλυτώσουν
ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε γιὰ μπροστά.

Τὰ δύο παιδιά τῆς χήρας Κυρατάσε-
νας π' ἀπόμειναν, τὰ εἶχε στείλῃ λίγο
μπροστῆτερα ἢ μάνα τους μὲ τὸ λαδερὸ
ν' ἀνάψουν τὰ κανδήλια στὸ ξωκκλήσι
τ' Ἀγιονικόλα, γιὰ νὰ τῆς φυλάξῃ τὸ
μεγαλιότερο παιδί τῆς, τὸ Νικόλα τῆς,
ποῦ εἶχε βγῇ κι' αὐτὸ ἐθελοντῆς κ' ἐκεῖ
στὴν Ἐκκλησοῦλα, μέσα στὲς κρανιές
π' ἀρχολογοῦσε ὁ λάνκος κ' ἐδοῦζε ἡ
φτερωτὴ τοῦ μυλαράκου τοῦ χωριοῦ, δὲν
ἄκουσαν τὰ κακόμοιρα τὲς φωνές τοῦ
δραγάτη, κ' ἡ μάνα τους καρτέρησε, καρ-
τέρησε μὴ θὰ γυρίσουν, ἀπ' ἀνέφτακα, τὰ
ξεχασμένα, ποῦ κάλλια νὰ πλάνταξε καὶ
νὰ σκαίε ὄντας τῆς κατέβηκε νὰ τὰ
στείλῃ, μὰ σὰ γύριζε κ' ἐβλεπε μτρο-
στά τῆς τὰ δύο κορίτσια τῆς, κοπέλλες
τῆς ἡλικίας, σωστὲς νυφάδες, τὴν ἀνα-
σῆκωνε ἡ γῆ, σπ' ἀγκάθια καθόνταν ἀπ'
τὴ λαχτάρα τῆς. Κ' ὕστερ, σὰν εἶδε
κι' ἀπόειδε, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς κ' ἐκί-
νησε μὲ τὲς κοπέλλες τῆς μοναχὰ καὶ
τρόμαξε ν' ἀνταμωθῇ μὲ τοὺς πολλούς,
ποῦ ἐφευγαν, ἐφευγαν ὅλοι, ὅχι σὰν ἄνθρω-
ποι πιά ζωντανοὶ μὲ λογικά, ἀλλὰ ποδά-
ρια μοναχὰ ποῦ δούλευαν γρηγορὰ γρη-
γορὰ, ἀσυλόγιστα, στὰ τυφλά, καὶ σὰ
μνηστῆρες κουρδισμένες, ἀσταμάτητες, χι-
ορὶς νὰ κυττάζουν πίσω τους, οὔτε νὰ λο-
γιάζουν ποῖος ἀπόμεινε καὶ τί παράτησαν
κοντὰ τους.

Ἐκεῖ ποῦ ζύγωνε νὰ φτάσῃ τοὺς ἄλ-
λους ἡ Κυρατάσενα μὲ τὲς δύο θυγατέ-
ρες τῆς, ὅλες λαχανιασμένες, φορτωμέ-
νες μὲ ψωμιά καὶ σκεπάσματα, ἀκούστη-
καν ἀπὸ πίσω τῆς καὶ φωνές:

— Κυρατάσενα, Κυρατάσενα, εἰν'
αὐτὸς αὐτοῦ;

Ἦταν ἡ γύφτισσα ἡ Πασχάλενα, ποῦ
εἶχε χάσῃ ἀπάνω 'ς ἐκεῖνη τὴν κομο-
χλασιά τὸν ἄνδρα τῆς.

Ἡ Κυρατάσενα, χαλοδροντισμένη, ὅπως
ἦταν, οὔτε γύριζε νὰ ἰδῇ ποῖα ἦταν αὐτὴ
ποῦ φώναζε, μὰ ποῦ νὰ συχάσῃ ἡ Πα-
σχάλενα.

— Κυρατάσενα, εἰν' αὐτὸς αὐτοῦ;
Κυρατάσενα, Κυρατάσενα!

Ἦθελε δὲν ἦθελε, γύρισε τότε νὰ
ἰδῇ.

Νά! ἔφτανε ἡ Πασχάλενα μ' ἓνα
σωρὸ γυρόπουλα γύρω τῆς.

— Τι φωνάζεις, μωρή; τῆς εἶπε.

— Τὸν εἶδες πούθεν αὐτόν, Κυρα-
τάσενα;

— Ποῖόν, μωρή;

— Αὐτόν, ποῖόν ἄλλον;

Μὲ ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰ φαρμάκια
τῆς, γέ'ατεν ἡ Κυρατάσενα. Δὲ θὰ
μπορεῖ, φαίνεται, ποτές τὸ γέλιο νὰ
λείψῃ, ἄκομα κι' ἀπ' τὸ μεγαλιότερο
κακό.

— Ἀχ! μωρὲ παλῆόλουκε, λέει, ποῦ
τρέχεις κι' ἀλωνίζεις τοῦ κάκου τὰ βουνὰ
γιὰ νάβρης πρόβατα! Μιὰ στάνη παιδιὰ
ἀπύχτητες, καί μὲν, καὶ σὲ τέτοιες ὥρες
ἀκομα ντρέπεσαι, σὰν νιόνυρη, ν' ἀναφέ-
ρῃς τ' ὄνομα τ' ἀνδρός σου; Ἀλλοὶ 'ς
ἐμένα καὶ 'ς τὰ παιδάκια μου, ποῦ τὰ
παράτησα ἡ σκύλα 'ς τὸ χωριό! τὸν
ἄνδρα σου τὸν ἄκουσα αὐτοῦ μπροστὰ ποῦ
φώναζε «Πασχάλενα! Πασχάλενα!» ζη-
τοῦσε κι' αὐτὸς τὸ ταῖρι του.

Καὶ σὰν νὰ τῆς ἔφταιγαν αἱ θυγατέρες
τῆς, γυρίζει καὶ τὲς λέει:

— Γιὰ σᾶς, μωρὲς ξενογωνιές, ἔγεινα
σκύλα μάννα, ἄφρα τὰ σπλάχνα μου 'ς
τὰ νύχια τῆς Τουρκιάς. Ἄν πάθουν τί-
ποτε τὰ παιδάκια μου, θὰ μοῦ σαλέψῃ τὸ
μυαλό, θὰ παρῶ τὰ λόγια.

Τώρα π' ἀλήθευε πιά τὸ ὄνειρο, π' ἀ-
μέτρητα χρόνια μαλάκωνε κι' ἀγάλλιαζε
τοὺς πόδους τῆς σκληρίας, καί, σὰν ἄλλο
ὄνειρο τώρα, ἀνεμίζεται καθὲς Κυριακὴ
περὶ φανῆν ἡ γαλάζια σημαία μας ψηλὰ
στὸ καμπαναριό· τώρα π' ἀνταμώθηκαν
στὸ χωριὸ κι' ἐκεῖνοι ποῦ ἐφυγαν τότες
κι' αὐτοὶ π' ἀπόμειναν, ὅλοι μοιλογοῦν
καὶ δὲν ἀποσώνουν τὰ βῆσάνά τους, κι' ὁ
καθένας πάντα βρίσκει τὰ δικά του
χειρότερα.

Ἐκεῖνοι μὲ λιανόπαιδα, μὲ μωρὰ παι-
διὰ στὴν ἀγκυλιά, μεσοκίττοι, ἀνήμπο-
ροι, λεχώνες, διάβηκαν χαιμῶναι καιρὸ
τὸ βουνό, ξενύχτισαν ψηλὰ στὰ Πεντα-
λώνια, ἀπάνω στὰ χιόνια, περνώντας γιὰ
τὴ Θεσσαλία, ὅπου ξεχειμώνισαν μα-
ζωμένοι, χωρὶς φωτιά, χωρὶς στρωσίδι,
χωρὶς νοικοκυριό, βρέχοντάς μὲ τὸ δά-
κρυ τους τὸ ψωμὶ ποῦ ἐπαίριαν σὰν πρό-
σφυγες ἀπὸ τὸ Διημέσιο.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

140ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Βλέπετε αυτήν την εικόνα; "Ένα χαριτωμένο κοριτσάκι με τὰ ναυτικά του, κατεβαίνει χαρούμενον τὴν σκάλαν μιάς ἐξέδρας, διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὴν βάρκαν ποῦ περιμένει. "Ένας νέος κύριος, — ἴσως ὁ ἀδελφός της, ὁ θετός της, ὁ ἐξάδελφός της, ποῖός της; — τῆς δίδει τὸ χεῖρ διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Θὰ πᾶνε μὲ τὴν βάρκαν, περίπατο. Κί' εἶνε τόση γαλήνη ἡ θάλασσα, καὶ ἡ ἡμέρα φαίνεται τόσο γλυκεῖα!... Ἀλήθεια, ἡ ώραία αὐτὴ εἰκὼν δὲν σᾶς ἐμπνέει κατὶ τί; Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ συνθέσετε ἐπάνω εἰς αὐτήν, νὰ φαντασθῇτε καὶ νὰ γράψετε μίαν ἱστορίαν; Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς ζητῶ σήμερον. "Ένα διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰκόνης.

Θὰ κάμω δηλαδὴ ἓνα Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος, — καὶ εἴχα πολὺν καιρὸν νὰ κάμω τέτοιον, καὶ εἰ φίλοι μου τὸν ἐπεθύμησαν... — τοῦ ὁποῦ οἱ ὅροι εἶνε οἱ ἐξῆς:

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν ὅλοι ἔσονται ἔχοντες ψευδῶνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1913, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10, εἰς γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδῶνυμου συνδρμηταὶ καὶ τὰ δέξια τῶν, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 οἱ ἀπλοὶ ἀγορευταί.

2. — Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰς 800 λέξεις. Τὰ συντομώτερα προτιμῶνται. Τὰ ἐκτενέστερα ὀλοκληρισθῶν ἀμειλικτως, ὅσον ὥραϊα καὶ ἂν εἶνε.

3. — Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε καθαρά, εὐανάγνωστα, ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὀψέως τοῦ χάρτου, νὰ ἐπιγράφωνται δὲ ὡς ἑξῆς: Διηγήματα Διηγήματος καὶ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδῶνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου. Τὸ χαρτί, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε γραμμένον τὸ διήγημα, δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτοῦ.

4. — Ἡ γλῶσσα τοῦ διηγήματος πρέπει νὰ εἶνε ἡ συνήθης ἀπλή τῆς «Διαπλάσεως». Διήγημα εἰς σχολαστικὴν ὑπερβαρύνουσαν δὲν βραβεύεται.

5. — Τὸ καλλίτερον διήγημα θὰ δημοσιευθῇ. Βραβεῖα δὲ ὀλοκληρωθῶν τὰ ὠρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φύλλον 1, σελὶς 8).

6. — Διηγήματα εἶνε δεκτὰ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ἐ. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 344]

Μόνον ὁ Ἰάκωβος, ἀλλοίμονο, δὲν συμμερίζεται τὴν γενικὴ ἀγαλλίασι. Χωρὶς καθόλου ν' ἀναπαυθῇ, ἐνώθηκε μὲ τοὺς τραυματικοὺς καὶ προχώρησε πρῶτος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου εἶχε ἰδῆ τὸν ἀδελφόν του νὰ πέφτῃ.

Ὁ Πέτρος εἶχε τὰ μάτια κλεισμένα. Νόμιζε κανεὶς, ὅτι ἦταν νεκρός. Ὁ Ἰάκωβος ὅμως τὸν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ φάνηκε, ὅτι αἰσθάνθηκε στὸ σῶμα ἐκεῖνο κάποιον ἔχοντα ζωῆς. "Ὁχι, δὲν εἶνε ποτε δυνατόν ὁ Πέτρος νὰ ἔχῃ κλείσῃ τὰ μάτια γιὰ πάντα, ὅπως τὰ πτώματα ποῦ εἶναι γύρω του! Προσπάθησε νὰ βάλῃ ἀνάμεσα στὰ χεῖρά του ἓνα φιαλίδιον μὲ δυναμωτικό, ποῦ τοῦ ἔδωσε ἓνας νοσοκόμος. Μὲ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ εὐεργετικοῦ ὑγροῦ, ὁ πληγωμένος ἀνοῖξε τὰ μάτια καὶ ἀναγνώρισε τὸν Ἰάκωβον.

— Θὰ σὲ μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο, θὰ σὲ περιποιηθῶν, θὰ σὲ σώσουν.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, ἐψιθύρισε μὲ στεναγμὸν ὁ Πέτρος.

— Πολὺ ἀργά! ἐφώναξε μὲ παραφορὰ ὁ ἀδελφός του. "Α! μὴ μοῦ λές τέτοιο πρᾶγμα, μὴ μ' ἀφίνης νὰ πιστεύω, ὅτι ἂν μποροῦσα νὰ σὲ βοηθῶ τῇ στιγμῇ, ποῦ ἔπρεπε, θὰ ζούσες! Αὐτὸ θὰ ἦταν φοβερό! Θὰ καθαρῶμεν τὸ κατῆκόν μου! Τί θὰ ἔλεγαν οἱ γονεῖς μας, ποῦ σ' ἄφρισε νὰ πεθάνῃς ἔτσι!

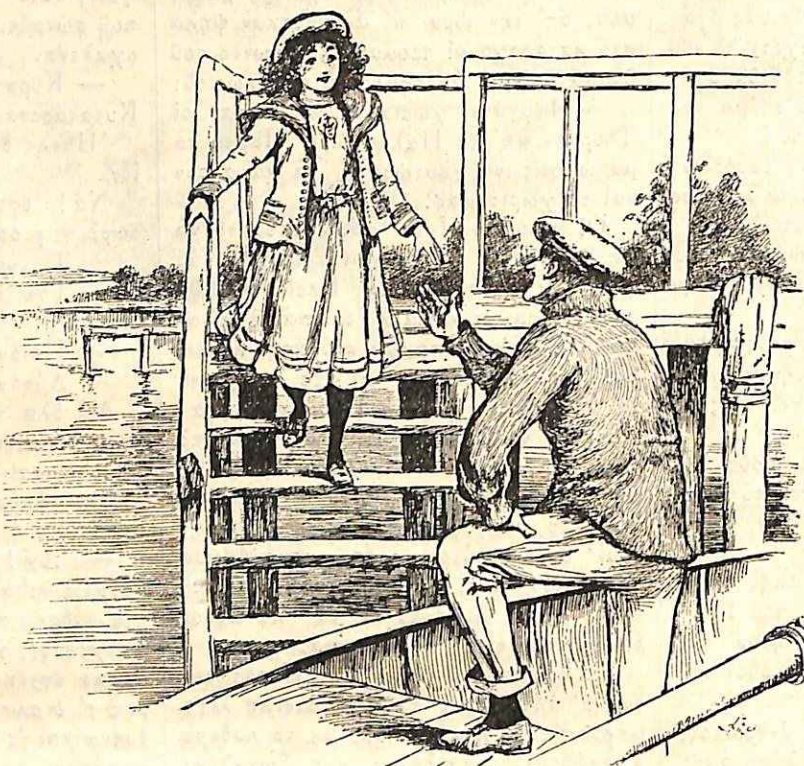
Ἡ ἔκρηξις αὐτὴ τοῦ πόνου, λές κι' ἔδωσε μὲ τὴ βία δύνامي στὸν ἐτοιμοθάνατον.

— "Ένα χαρτί, ἓνα μολύβι, εἶπε σχεδὸν χωρὶς ν' ἀκούγεται.

"Ένας νοσοκόμος ἔσχιζε ἀπὸ τὸ σημειωματάριόν του γρήγορα ἓνα φύλλον καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε μ' ἓνα μολύβι.

Τότε ὁ Πέτρος, μὲ προσπάθειαν ὑπεράνθρωπον, χάραξε δυσανάγνωστα αὐτὰ τὰ λόγια.

"Αγαπητοὶ μου γονεῖς, χαίρετε. Πεθαίνω στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἰακώβου. Ἀγαπᾶτε τον διπλά. Γιὰ νὰ κάμῃ τὸ κατῆκόν του, ἀναγκάσθηκε νὰ συντρίψῃ τὴν καρδιά του. »

φορὰ ποῦ τὸ συλλογίζομαι, καταριέμαι...

— Πάψε, παιδί μου, διέκοψε μὲ σφοδρότητα ὁ πατέρας Μπρικὺ, μὴν πῆς τέτοιο λόγο! Σκέψου ὅτι ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ, ὅσο κι' ἂν εἴμαστε ἀπελπισμένοι, ποῦ χάσαμε μὲ τέτοιες περιστάσεις τὸ μικρότερο παιδί μας, βρίσκομε παρηγοριά μόνον στὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἐξέπληρωσε τὸ κατῆκόν του πρὸς τὴν Πατρίδα, ὅπως κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὸ ἐκπληρῶν. "Οποιαδήποτε εἶνε τὰ ἀτομικὰ συναισθήματα, ὅποιαδήποτε εἶνε ἡ μορφή τοῦ πολέμου, ὁ στρατιώτης ὀφείλει νὰ ἔχῃ μίαν μόνην σκέψιν, νὰ προσφέρῃ ἓνα μόνον λόγο: «Μπρεστὰ στὸν ἐχθρό!»

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ γενναῖος χωρικός ἐσφίγγε τὸν γυῖό του στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ἡ γρηῃ μητέρα ἔκρυβε τὸ πρόσωπο στὴν ποδιά της, γιὰ νὰ σκε-

πᾶση τοὺς λυγμούς, ποῦ συκρατημένοι τόση ὥρα τὴν ἐπνίγαν, καὶ ἔβρεχαν τώρα τὸ πρόσωπό της μὲ χονδρὰ πικρὰ δάκρυα.

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Χαρὰ 'ς ἐκεῖνο τὸ Σχολεῖο
Ποῦ θὰ μαθαίνῃ ἓνας Λαός,
Πῶς κλείνει κάθε Μεγαλεῖο
Καλὸς, μέγαρο, ναός.

Χαρὰ 'ς ἐκεῖνό μας τὸ ἀθῶο
Παιδάκι, ποῦ ὅπου καὶ ἂν σταθῇ,
Θὰ προσκυνήσῃ καὶ ἓνα Ἡρώο
Ποῦ ἀπὸ τῇ Δόξᾳ ἔχει στηθῇ...

Χαρὰ 'ς τὸ νέο μας τὸ Σχολεῖο
Ποῦ θὰ διαδίδῃ τὰ παιδιὰ
Τὸ ζωντανώτερο βιβλίο,
Ποῦ μ' αἷμα τῶγραφῃ ἡ καρδιά.

Καὶ ὁ δάσκαλός τους δὲν θάνοιγῃ
Φύλλα καὶ φύλλα ἱστορικά,
Παρὰ τὰ λόγια τοῦ θά σμίγῃ
Μ' ἔργα δικά του ἡρωικά,

Καὶ θὰ τοὺς λέγῃ: - Παιδιά, διαβάστε
'Σ τὸ μέτωπό μου τὸ πλατύ:
«Σωστὰ Ἑλληνόπουλα γιὰ νᾶστε,
Πάντα νὰ ζήτε μὲ Ἀρετὴ.»

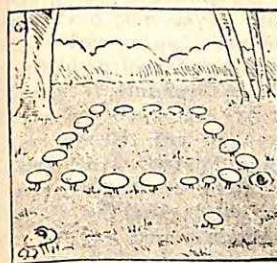
Καί, σὺν γυρίσῃ 'ς τὸ σπίτι,
Νὰ μελετήσῃτε καλὰ
'Σ τὰ στήθη τοῦ Πατέρα: «Κρήτη,
Πρῶτὴ φορὰ της ποῦ γελᾷ,

Βουνὰ τῆς Ἡπειροῦ, Μπιζάνι,
Κιλίκις, τῆς Κρέσσας τὰ στενά
Καὶ τὰ Νησιά... "Ὡς ἐκεῖ σᾶς φτάνει,
Τέτοια ἡ Καρδιά δὲν λησμονᾷ!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

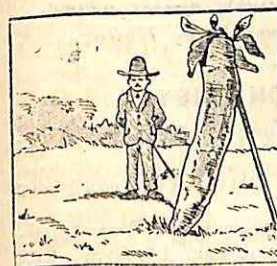
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Παράδοξος φυτεία.

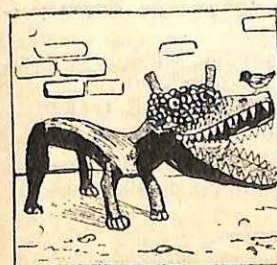
Ζητῶν μανιτάρια εἰς ἓνα ἀγρὸν, ἓνας Γάλλος γεωργὸς ἀνεκάλυψε καμμίαν εἰκασαριά, τὰ ὁποῖα ἐσημάτιζαν τέλειον τετραγώνον. Ἡ εἰκὼν τῆς παραδόξου αὐτῆς φυτείας ἔγινεν ἀπὸ φωτογραφίαν, ληρθεῖσαν ἐπιτοπίως.

Τεράστιον κοκκινογοῦλι

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εὗρεται εἰς τὴν Ἀμερικήν. Παρέχθη εἰς ἓνα ἀγρὸν τῆς Καλιφορνίας καὶ ἔχει ὕψος 1 μέτρον καὶ 85 ἑκατ.

Μία φωλεὰ προφυλαγμένη.

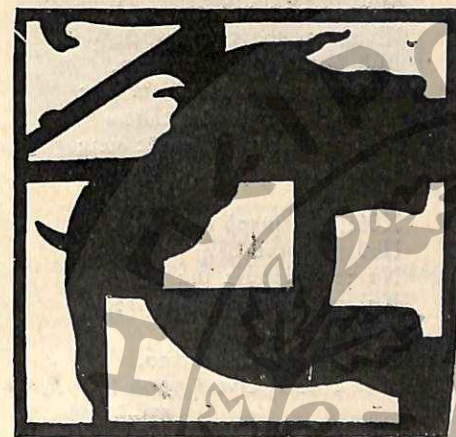

Εἰς τὸ Ὀτλεῦ τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ κτήμα τοῦ κυρίου Σκούττων, ὑπάρχει ἓν ἐξυλινον τέρας, μέσας εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποῖου μία καλογρήτσα ἔκαμε τὴν φωλεάν της! Χωρὶς νὰ φοβηθῇ διόλου τὴν

ὄψιν τοῦ τέρατος, τὸ πτηνὸν κατέφυγεν ἐκεῖ μὲ τὰ μικρά του, τὰ ὁποῖα εἶνε οὕτως ἐξητλασμένα ἀπὸ κῆδος ἐπιδρομῆν γατῶν ἢ ἄλλων ζώων, διότι κανὲν δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τὸ ἐξυλινον τέρας, τὸ στημένον ὡς φρόνητρον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολόγησις εἰκόνος

Ἐὰν τοποθετηθῶν, ὅπως πρέπει, τὰ ἐπὶ αὐτὰ λευκὰ τεμάχια ἐπὶ ἑνὸς μούρου τετραγώνου, θὰ σχηματισθῇ (μούρη ἐπὶ λευκοῦ) ἡ εἰκὼν ἑνὸς ἐλέφαντος.

β') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφξου Στρατηλάτου.
L' .s.v.t. st l. m.r. d. t. s l. s
v.c.s

Νάναγνωσθῇ αὐτὸ τὸ Φωνηεντόλιπον.

Ἀλλήλους: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

γ') Παίγνιον

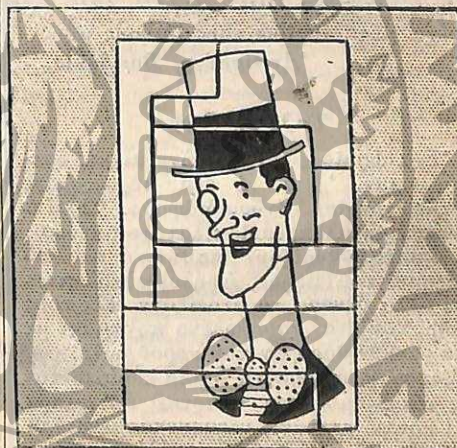
Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΔΡΑ	ΒΕ	ΒΕ	ΝΙ	ΔΟ
ΣΑ	ΚΕ	ΨΑ	ΣΠΕ	ΡΑΥ
ΛΑ	Λ	Υ	ΝΑΥ	ΚΗ
ΚΡΑ	ΤΣΑΙ	ΘΥ	ΝΟΣ	ΤΟΥ
ΡΩΦ	ΡΑ	ΔΟΣ	ΞΑ	ΕΛ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα δέκα πολ. μικῶν πλοίων τῆς Ἑλλάδος.

Λύσεις τοῦ 42ου φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῶν

τὰ τεμάχια τῆς γελοιογραφίας. — β') Σεαυτὸν αἰδοῦ. — γ') Les cinq doigts de la main ne se ressemblent pas.

